

“Наша нація нині у стадії ембріона”

Лідер гурту “Мері” Віктор Винник щойно повернувся із зони АТО, де мав кілька концертів для військових та місцевих жителів

Віктор Винник узяв участь у благодійній акції спільно з гуртом “Немо” на запрошення капелана, який служить у десантній частині, що нині дислокується у Краматорську. Тож музиканти змогли кілька днів побути разом із військовими і з перших уст взнати про ситуацію на фронті...

— Чи ти змінився після відвідин зони АТО?

— Я туди їхав, щоб для себе знайти якісь паростки надії, щоб зрозуміти, яке майбутнє України. І я їх побачив. Після концерту підходили люди і казали російською: “Пробачте нам за цю х..ню, що ми наробили”. На наших очах однозначно відбувається народження нації, але я думаю, що це лише процес зачаття. Наша нація нині у стадії ембріона, а від нього до дитини ще довга дорога.

— А як ставляться до української влади?

— Саме того дня у місті був марш за єдність України. Із 200 тисяч населення центром ішло лише 100 осіб, переважно молодь у віночках та з українськими прапорами. У мене питання: а де решта? Тому я думаю, що як у Краматорську, так і в інших східних регіонах, 80% тих, котрим усе одно — хто при владі, жити в Росії, Україні чи Новоросії, основне, щоб була добра зарплата і їх не бомбили, 5% — проукраїнськи налаштованих жителів та 15% зазобованих путінською пропагандою, які можуть узяти в руки зброю.

До речі, у місті транлюють багато російських каналів, і я впевнений, що місцеве населення їх дивиться і вірить саме їм. Вони не вірять, що сепаратисти збили “Боїнг”, що мають “Гради” і “Буки”. Вони швидше повірять, що це американці чи НЛО. Директор парку відпочинку показував дірки від куль — це у його машину стріляли сепаратисти, але дивує, що ненависті до них у нього нема...

— Як ведеться нашим військовим?

— Поблизу військового аеродрому дислокується база повітряно-десантних

військ. Звідти солдатів перекидують на передову, це за 70 кілометрів. На базі військові живуть і харчуються у наметах, ми теж там із ними скуштували каші з польової кухні. Їжа проста, але дуже смачна і ситна. Меню однакове як для офіцерів, так і для солдатів.

Військові носять форму секонд-хенд американську чи англійську, може, вона й війну в Іраку пройшла... Нашу форму одягати категорично не можна, вона має синтетичні нитки, і якщо в ній потрапиш під вогонь, її тоді знімеш разом із шкірою, бо плавиться на тілі та прилипає. У ній і у спеку не можна витримати. Військові кажуть, хай би ті, хто ту форму пошив, ось тут із ними в ній бодай походили.

“СЕПАРАТИСТИ НЕ ВОЮЮТЬ, ВОНИ ВІД ВИГЛЯДУ ТАНКУ І ПЕРШИХ ПОСТРІЛІВ РОЗБИГАЮТЬСЯ. ВОЮЮТЬ РОСІЙСЬКІ НАЙМАНЦІ, КАДИРОВЦІ”.

При мені приїхали волонтери і привезли 2 тонни замороженого м’яса, і капелан, бо він за гуманітарну місію відповідає, думав, де його зберігати. Ось так на війні є, одні мають чогось забагато, а інші, що в оточенні, голодують.

— Які настрої у простих солдатів, офіцерів?

— Важливо — в армії здоровий бойовий дух. І це одразу видно. Знаєш, я ніколи раніше не бачив генералів, хіба що на карикатурі: дядько з лампасами та великим черевом, якому солдати будують дачу. А тут з’ясувалось зовсім інше. Генерали в тому ж камуфляжі разом із солдатами живуть у тих самих наметах і разом з ними ризикують життям.

І справжні герої там є. Мені один полковник розповідав про 19-річного танкіста, 1,5 метра зроста та з великими синіми очима. Його танк двадцять разів обстрілювали, він дивом лишився живий. Потім попросився на три дні у відпустку до мами на день народження. Командир не

вірив, що він повернеться, і навіть розумів по-людськи його, хоча це — трибунал. Але хлопець повернувся, сів у танк і пішов на передову.

Наша армія миттєво сформувалася, як якийсь трансформер у фільмі. Це вже військова машина. Вояки жартують, що до Москви дійдуть.

— Кажуть, зрадники теж є...

— На жаль, зрада на найвищому рівні, бо армія — це бюрократія. Ось є дані розвідки, план наступу, але це мусять подати “нагору” керівництву, ті думають, тоді дають наказ. І коли армія починає накривати артилерією якийсь регіон, там уже давно нікого нема — стріляють у чистому полі.

— І що кажуть військові про сепаратистів?

— Сепаратисти не воюють, вони від вигляду танку і перших пострілів розбігаються, бо це — алкоголь і бомжі. Вони думали, що будуть сидіти на блокпостах, пиячити, їм приносимуть їжу, а вони відбиратимуть гроші. Воюють російські найманці, кадировці. Кажуть, є такі, що без рук та ніг, має один палець, але він буде ним тиснути на курок, а потім ще й треба віддати цю територію Росії, хай вдавиться. Це неправильно насамперед стосовно тих адекватних людей, котрі там живуть. І нема гарантії, що віддамо — і на тому закінчиться. Росія піде далі. Допоки Путін проявляє цю активність розширення Росії, це його єдиний аргумент на існування перед своїм народом. Щойно це припиниться, його рейтинг падатиме. Хоча фінал Путіна все одно буде сумним...

— Коли, на твою думку, це все скінчиться?

— Якби перекрити кордон, то, думаю, усе закінчилося б упродовж двох тижнів... Дехто каже, що треба віддати цю територію Росії, хай вдавиться. Це неправильно насамперед стосовно тих адекватних людей, котрі там живуть. І нема гарантії, що віддамо — і на тому закінчиться. Росія піде далі. Допоки Путін проявляє цю активність розширення Росії, це його єдиний аргумент на існування перед своїм народом. Щойно це припиниться, його рейтинг падатиме. Хоча фінал Путіна все одно буде сумним...

Надія ФЕДЕЧКО